

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

MĚSTO
NEKONEČNÉ NOCI

V NEW YORKU SE POHYBUJE ZÁHADNÝ ZLOČINEC, JEHOŽ CÍLEM JE ZBAVIT MĚSTO ZLA...

Město nekonečné noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Douglas Preston, Lincoln Child

Město nekonečné noci– e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**MĚSTO
NEKONEČNÉ NOCI**

MĚSTO NEKONEČNÉ NOCI

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2018 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *City of Endless Night*
(First published by Grand Central Publishing, New York, 2018)
přeložila © 2018 Jana Pacnerová
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Ivana Podskalská

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5035-2 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5138-0 (ePDF)
ISBN 978-80-759-5136-6 (ePUB)
ISBN 978-80-759-5137-3 (Mobi)

Lincoln Child věnuje tuto knihu své manželce Luchii

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Michaelu Gambleovi a Chérii Kusmanové*

JACOB KRÁČEL RYCHLE PŘED BRATŘÍČKEM, ruce v kapsách, dech se mu srážel v mrazivém prosincovém vzduchu. Jeho bratr Ryan nesl karton vajíček, před chvilkou zakoupený v nedalekém lahůdkářství za peníze, které Jacob ukradl mámě z kabelky.

„Za prvé, protože ten dědek je totální sráč,“ říkal Jacob bratrovi. „Za druhé, protože je *rasistickej* sráč. Řval na Nguyenovy a říkal jim ‚šikmo-očky‘ – pamatuješ?“

„Jo, ale...“

„Za třetí, protože mě předběhl ve frontě u kasy v C-Townu a dal mi pohlavek, když jsem řekl, že to není fér. To si taky pamatuješ, ne?“

„Jasně že pamatuju. Ale...“

„Za čtvrté, dává si na dvorek všechny ty pitomý politický nápisy. A pamatuješ, jak postříkal Fostera hadicí jen proto, že si zkrátil cestu přes jeho dvůr?“

„Jo, *ale*...“

„Ale *co*?“ Jacob se otočil v chůzi čelem k mladšímu bratrovi.

„Co jestli má zbraň?“

„Nezastřelí dvě děti! Každopádně budeme dávno pryč, než ten bláznivej dědek vůbec pochopí, co se děje.“

„Možná je mafián.“

„Mafián? Když se jmenuje Bascombe? Jo, jasně! Kdyby byl Garguglio nebo Tartaglia, tak to neuděláme. Je to jenom starej prďola, co potřebuje

dostat ponaučení.“ Zadíval se na Ryana s náhlou podezíravostí. „Nevycouváš z toho, že ne?“

„Ne, ne.“

„Tak fajn. *Jdeme.*“

Jacob se otočil a vykročil po Eighty-Fourth Avenue, pak zahnul doprava na 122nd Street. Teď zpomalil a pokračoval po chodníku, nenuceně, jako by si vyšel na podvečerní procházku. Ulici tvořily převážně rodinné a dvougenerační domky, typické pro rezidenční čtvrť Queens, ověšené vánočními světýlky.

Zpomalil ještě víc. „Koukej na dědkův dům,“ řekl bratrovi. „Tma jak v hrobce. Jediný bez světýlek. Učiněný Grinch.“

Dům byl až na konci ulice. Pouliční osvětlení, pronikající větvemi holých stromů, vytvářelo na zmrzlé zemi pavučinu stínů.

„Tak jo, jdeme, jako by se nic nedělo. Ty otevřeš karton, naházíme mu vejce na auto, pak zdrháme za roh a nezastavujeme.“

„Bude vědět, že jsme to byli my.“

„Děláš si srandu? V noci? Kromě toho, všechna děcka z okolí ho nenávidí. Taky většina dospělých. *Každý* ho nenávidí.“

„Co jestli nás bude honit?“

„Ten starej chrchla? Za sedm vteřin by dostal infarkt.“ Jacob se uchechtl. „Až mu ta vejce dopadnou na auto, tak zmrznou, jako že *hned*. Bude je muset smývat na desetkrát, to se vsadím, jinak je dolů nedostane.“

Jacob se po chodníku blížil k domu, teď už se pohyboval opatrně. Viděl modrou záři v širokém okně domku zapuštěného do svahu; Bascombe se díval na televizi.

„Jede auto!“ varoval šeptem. Skrčili se za jakési keře, když vozidlo zahýbalo za roh a projíždělo ulicí, přičemž jeho reflektory osvětlovaly všechno kolem. Poté, co přejelo, Jacob cítil, jak mu buší srdce.

Ryan se ozval: „Já myslím, že bysme neměli...“

„Sklapni.“ Vynořil se zpoza křoví. V ulici bylo víc světla, než se mu zamlouvalo, nevycházelo jen z pouličních lamp, ale také z vánočních dekorací – osvětlených Santů, sobů a betlémů na předzahrádkách. Aspoň že u Bascomba byla trochu větší tma.

Teď se blížili velmi pomalu, drželi se ve stínu aut zaparkovaných podél ulice. Bascombovo auto, zelený Plymouth Fury z jedenasedmdesátého roku, které každou neděli voskoval, stálo na příjezdové cestě, co to šlo nej-

dál od vozovky. Jak se Jacob kradl blíž, uviděl nezřetelnou postavu starého pána, sedícího v ušáku a sledujícího obří obrazovku televize.

„Počkej. Je hned tady. Stáhni si čepici. Nasad' si kapuci. A šálu.“

Upravovali si svrchní oblečení, až byli pořádně zakrytí, a čekali ve tmě mezi autem a velkým keřem. Vteřiny plynuly.

„Mně je zima,“ stěžoval si Ryan.

„Sklapni.“

Pořád čekali. Jacobovi se do toho nechtělo, dokud stařík seděl v křesle; stačilo, jen aby vstal a otočil se, a už by je uviděl. Budou to muset vydržet, než se zvedne.

„To tu možná budeme celou noc.“

„Prostě *sklapni*.“

A pak dědek vstal. Jeho vousatý obličej a hubenou postavu ozářilo modré světlo, jak procházel kolem televize do kuchyně.

„Teď!“

Jacob se rozběhl k autu, Ryan za ním.

„Otevři to!“

Ryan odklopil karton vajec a Jacob jedno popadl. Ryan si vzal druhé, váhal. Jacob hodil vejcem, které se s uspokojujícím *plesk* rozpláclo na předním skle, pak dalším a dalším. Ryan konečně hodil taky. Šest, sedm, osm – vyprázdnili karton na přední okno, kapotu, střechu, bok, dvě vejce jim ve spěchu upadla...

„Co to *sakra* je!“ zaburácelo to za nimi a Bascombe vyrazil z postranních dveří, v ruce baseballovou pátku, a hnal se k nim.

Jacobovi poskočilo srdce v hrudi. „Utíkej!“ zařval.

Ryan upustil karton, otočil se a okamžitě uklouzl a upadl na ledu.

„Sakra!“ Jacob se obrátil, popadl Ryana za bundu a zvedl ho, ale to už byl Bascombe skoro u nich s napřaženou pátkou.

Utíkali jako o život po příjezdové cestě k ulici. Bascombe je pronásledoval a k Jacobovu překvapení ho infarkt nesklátil. Byl nečekaně rychlý a možná je i doháněl. Ryan začal natahovat.

„Vy kluci zatracený, rozflákám vám kebulé!“ řval za nimi Bascombe.

Jacob letěl za roh na Hillside, kolem dvou zabeđených obchodů a baseballového hřiště, Ryan za ním. Ten starý prevít je nepřestával pronásledovat, vřestěl a baseballovou pátku držel ve výšce. Zdálo se však, že mu konečně dochází dech, zůstával trochu pozadu. Zahnuli do další ulice.

Před sebou uviděl Jacob starý zavřený autobazar, obklopený plotem z drátěného pletiva, kde se budou na jaře stavět bytové domy. Před časem několik kluků vystríhalo v plotě otvor. Vrhel se k němu a pak jím prolezl, Ryan pořád za ním. Teď už Bascombe zůstával opravdu pozadu, ale pořád řval výhrůžky.

Za autobazarem byla průmyslová zóna s několika polorozpadlými budovami. Jacob zpozoroval opodál garáž s oprýskanými dřevěnými vraty a rozbitým oknem vedle nich. Bascombe už byl z dohledu. Možná to u plotu vzdal, ale Jacob měl pocit, že je ten starý prďola ještě pořád pronásleduje. Museli si najít úkryt.

Zkusil garážová vrata; zamčeno. Opatrně prostrčil ruku rozbitým oknem, nahmatl kliku, stiskl ji – a vrata se s vrznutím otevřela.

Vstoupil dovnitř, Ryan za ním, tiše zavřel dveře a otočil západkou.

Stáli tam ve tmě a ztěžka dýchali, Jacob měl pocit, že mu snad prasknou plíce, a oba se snažili zůstat zticha.

„Kluci blbí!“ uslyšeli z dálky řezavý hlas. „Rozflákám vám koule!“

V garáži byla tma a zdálo se, že je prázdná, až na nějaké sklo na podlaze. Jacob se plížil vpřed, Ryana vzal za ruku. Potřebovali se někam schovat pro případ, že by starého Bascombea nějak napadlo hledat je zrovna tady. Vypadalo to, že ten magor by je opravdu zmlátil pálkou. Jak si Jacobovy oči zvykaly na tmu, uviděl vzadu hromadu listí – velkou hromadu.

Zatáhl tam Ryana a zabořil se do listí, ležel na měkkém povrchu a hrabal rukama kolem, vršil listí na sebe i na bratra.

Uplynula minuta. Další. Bascombe už nekřičel – všude panoval klid. Jacob postupně nabíral dech i sebedůvěru. Po několika minutách se začal hihňat. „Ten uslintanej starej parchant, pěkně jsme ho dostali.“

Ryan nic neříkal.

„Viděls ho? On nás honil v pyžamu. Možná mu zmrznul pind'our a ulomil se mu.“

„Myslíš, že nám viděl do obličeje?“ zeptal se Ryan roztřeseným hlasem.

„S těmi čepicemi, šálami, kapucemi? Ani náhodou.“ Znovu se uchechtl. „Vsadím se, že ta vejce už jsou zmrzlá na kámen.“

Konečně se Ryan odvážil trochu se zasmát. „*Kluci blbí, rozflákám vám koule!*“ napodobil vysoký, sípavý hlas starého pána se silným queenským akcentem.

Oba se smíchem vstávali z listí a smetali je ze sebe. Pak Jacob hlasitě začíchal. „Ty sis prdnul!“

„Neprdnul!“

„Prdnul!“

„Neprdnul! Kdo to říká, ten to je!“

Jacob se zarazil, pořád číchal. „Co to je?“

„To nejsou prdy. To je... to je *hnus*.“

„Máš pravdu. Je to jako... já nevím, shnilý odpadky nebo tak něco.“

Jacob v listí znechuceně o krok ucouvl a o něco zakopl. Natáhl ruku a opřel se o to, aby udržel rovnováhu, ale vzápětí listí, pod kterým se skrýval, s tichým fouknutím povolilo a náhle se kolem nich zvedl zápach stokrát horší než předtím. Ucukl a zapotácel se právě ve chvíli, kdy Ryan pronesl: „Koukej, tady je *ruka*...“

2

PORUČÍK VINCENT D'AGOSTA, velitel detektivního útvaru, stál ve světle reflektorů před garáží v Kew Gardens ve čtvrti Queens a pozoroval forenzní techniky při práci. Dopalovalo ho, že ho zavolali takhle pozdě večer před volným dnem. Nález těla byl hlášený ve 23.38 – stačilo dvaadvacet minut a spadlo by to na poručíka Parkhursta.

Vzdychl. Tohle bude hnusné: mladá žena bez hlavy. V duchu už si přehrával případné bulvární titulky, něco na způsob BEZHĽAVÉ TĚĽO V BARU NAHOŘE BEZ, což byl nejslavnější titulek v dějinách listu *New York Post*.

Johnny Caruso, který na místě velel technikům z CSU, se vynořil z oslnivé záře a zastrčil do tašky iPad.

„Co máte?“ zeptal se D'Agosta.

„To zatracené listí. Chci říct, zkuste hledat v tom bordelu vlasy, vlákna, otisky prstů a tak dále. Jako jehlu v kupce sena.“

„Myslíte, že to pachatel věděl?“

„Ne. Ledaže by tedy někdy pracoval v kriminalistickém týmu při sběru důkazů z místa činu. Čirou náhodou.“

„Hlava není?“

„Žádná. Ani nebyla odstraněná tady – chybí krev.“

„Příčina smrti?“

„Jedna střelná rána do srdce. Velký kalibr, vysokorychlostní projektil, čistý průstřel zepředu dozadu. Možná nějaké stopy v ráně, ale náboj

žádný. A taky k tomu nedošlo tady. Vzhledem k chladu a tak dále se dá odhadnout, že tělo tu bylo odloženo před třemi dny, možná před čtyřmi.“

„Sexuální napadení?“

„Zatím žádné zřetelné stopy, ale budeme muset počkat, až co řekne soudní patolog, víte, ty různé...“

„Jasně,“ přerušil ho rychle D'Agosta. „Žádný průkaz totožnosti, nic?“

„Nic. Žádné dokumenty, prázdné kapsy. Běloška, asi metr pětadesát – těžko říct – něco přes dvacet, vypracované tělo, očividně v dobré kondici. Má na sobě džíny Dolce Gabanna. A vidíte ty šílené tenisky, co má na nohou? Zrovna jsem si je vyhledal na webu. Louboutinky. Skoro tisíc babek.“

D'Agosta hvízdal. „Tenisky za tisíc dolarů? Týjo.“

„Jo. Bohatá bílá holka. Bez hlavy. Moc dobře víte, co to znamená – že ano, poručíku?“

D'Agosta kývl. Každou chvíli se dostaví média – a už tu byla, jako by si je v duchu přičaroval: přijížděla dodávka televizní stanice Fox 5 a pak vůz Uberu, z něž nevystupoval nikdo jiný než starý dobrý Bryce Harriman, reportér *Postu*, a tvářil se jako pan Pullitzer osobně.

„Kristepane.“ D'Agosta se polohlasem přes vysílačku dožadoval mluvčího, ale Chang už stál u policejních zátarasů a pronášel ty svoje uhlazené fráze jako vždycky.

Caruso ignoroval sílící sbor za zátarasy. „Pracujeme na identifikaci, projíždíme databázi pohřešovaných osob, otisky prstů a tak dále.“

„Pochybuju, že najdete shodu.“

„Jeden nikdy neví, takováhle holka: kokain, perník. Mohla být dokonce i nóbl šlapka – všechno je možné.“

D'Agosta znovu kývl. Rozladěnost ho začínala opouštět. Tohle bude mediálně sledovaný případ. To může být samozřejmě dvojsečné, ale nikdy se nebál přijmout výzvu a byl si celkem jistý, že tentokrát by to mohlo znamenat velký úspěch. Pokud se u něčeho tak strašného dá mluvit o úspěchu. Dekapitace: to znamená, že jde o ujetého, zvráceného pachatele, který se dá snadno chytit. A jestli jde o dceru z nějaké bohaté rodiny, bude to znamenat prioritu při laboratorním zpracování, což mu umožní předběhnout ve frontě všechny ty podělané případy, co čekají před nehorázně pomalou forenzní laboratoří Newyorského policejního sboru.

Členové týmu pro sběr důkazů, všichni v ochranných kombinézách,

pokračovali v práci, dřepěli na několika místech, hrbili se a šourali jako přerostlí bílí mniši, probírali jednotlivé suché listy, zkoumali betonovou podlahu garáže, věnovali se klíce dveří a okna, odebírali otisky z rozbitého skla na podlaze – všechno podle předpisů. Vypadali dobře a Caruso byl z nich nejlepší. Také vycítili, že půjde o velký případ. Vzhledem ke všem těm skandálům kolem laboratoře z poslední doby byli obzvlášť pečliví. A ti dva kluci, co našli mrtvolu, byli vyslechnuti přímo na místě, než je pustili k rodičům. Žádné zdržovačky.

„Pokračujte.“ D’Agosta poplácal Carusa po rameni a poodstoupil.

Chlad začínal D’Agostovi pronikat do kostí, a tak se rozhodl pro svižnou obchůzku podél drátěného plotu, který obklopoval starý autobazar, jen aby se ujistil, že jim neunikly žádné možné vstupní body. Když opustil osvětlený prostor, zbývalo ještě dost rozptýleného světla, aby bylo vidět na cestu, ale stejně rozsvítil baterku a dal se do pohybu, přičemž sondoval světlem na všechny strany. Obešel budovu zezadu, minul hromadu slisovaných aut a uviděl dřepící postavu těsně u vnitřní strany plotu – *uvnitř*. Nebyl to policajt ani nikdo z jeho týmu: postava měla na sobě komicky bachratou péřovou bundu s velkou kapucí, která z ní vodorovně trčela jako roura z kamen.

„Hej! Vy!“ D’Agosta se vyřítil k postavě, jednu ruku na pažbě služební zbraně, v druhé ruce baterku. „Policie! Vztyk, chci vidět ruce!“

Postava se zvedla, ruce zdvižené, obličej úplně zakrytý stínem kapuce lemované kožešinou, a otočila se k němu. Ve tmě kapuce nebylo vidět nic než dvě lesklé oči.

Vystrašený D’Agosta vytasil pistoli. „Co tu sakra děláte? Neviděl jste policejní pásku? Kdo jste?“

„Můj milý Vincente, můžete odložit zbraň.“

Ten hlas D’Agosta okamžitě poznal. Spustil hlaveň pistole a zastrčil ji do pouzdra. „Ježíši, Pendergaste, co tady do horoucích pekel děláte? Víte přece, že máte předložit průkaz, než se začnete v něčem šťourat.“

„Když už tady musím být, proč si nechat ujít dramatický nástup na scénu? A jaké štěstí, že jste na mě natrefil právě vy.“

„Jo, jasně: štěstí pro vás. Mohl jsem vám napumpovat olovo do zadku.“

„Jak ohavné: napumpovat olovo do zadku. Nepřestáváte mě udivovat svým barvitým výrazivem.“

Okamžik stáli a hleděli na sebe a pak si D’Agosta stáhl rukavici a napráhl ruku. Pendergast si rovněž svlékl černé kožené rukavice, potřásl si

rukama a D'Agosta mu stiskl paži. Pendergastova ruka byla chladná jako kus mramoru, ale pak si stáhl z hlavy kapuci a odhalil bledý obličej, běloplavé vlasy ulízané dozadu, v šeru nepřirozeně jasné stříbrné oči.

„Říkáte, že tu musíte být?“ zeptal se D'Agosta. „Přidělili vás sem?“

„Za mé hříchy, ano. Obávám se, že moje akcie u FBI pro tuhle chvíli dost prudce klesly. Jsem – jak zní ten váš barvitý termín? – dočasně ve sračkách.“

„Po kolena? Nebo až po krk?“

„To je ono. Až po krk ve sračkách. Bez pádla.“

D'Agosta zavrtěl hlavou. „Proč se do toho zapojují federálové?“

„Můj nadřízený, výkonný ředitel Longstreet, má hypotézu, že tělo sem možná bylo přivezeno z New Jersey. Přes hranici státu. Podle jeho názoru by to mohlo souviset s organizovaným zločinem.“

„S organizovaným zločinem? Ještě jsme ani neshromáždili důkazy. New Jersey? Co je to za blbost?“

„Ano, Vincente, obávám se, že je to všechno výmysl. A jen za jedním účelem: abych dostal za vyučenou. Ale teď si připadám jako znovuzrozený, protože jsem tu našel vás jako velitele zásahu. Zrovna jako když jsme se setkali poprvé, tehdy v Muzeu dějin přírody.“

D'Agosta zabručel. Byl sice rád, že Pendergasta vidí, ale vůbec se mu nezamlouvalo, že se do věci plete FBI. A navzdory netypicky lehkovážnému klábosení – jež působilo nuceně – nevypadal Pendergast dobře... ani trochu. Byl hubený, skoro na kost vychrtlý, a obličej měl propadlý, pod očima tmavé kruhy.

„Uvědomuji si, že tohle není příjemný vývoj událostí,“ pokračoval Pendergast. „Vynasnažím se jít vám z cesty.“

„Nic se neděje, však víte, jak to chodí mezi Newyorským policejním sborem a FBI. Pojd'te se mnou na místo činu, ať vás představím ostatním. Chcete si to tu prozkoumat osobně?“

„Až technici skončí, bylo by mi potěšením.“

Potěšením. Neznělo to potěšeně. A ještě míň ho potěší, až uvidí tři dny starou mrtvolu bez hlavy.

„Kudy na pozemek vstoupil a kudy odešel?“ zeptal se Pendergast, když kráčeli zpátky ke garáži.

„Zdá se to celkem zřejmé. Chlap měl klíč od zadní brány, vjel dovnitř, odložil tělo, odjel.“

Ocitli se znovu v prostoru před otevřenou garáží a vstoupili do záře reflektorů. Technici už byli skoro hotovi a balili.

„Odkud se vzalo všechno to listí?“ zeptal se Pendergast bez valného zájmu.

„Domníváme se, že tělo bylo ukryté na korbě pickupu pod velkou hromadou listí, zakrytého přivázanou plachtou. Plachta zůstala v koutě, listí a tělo vyklopili k zadní stěně. Vyslycháme sousedy, snažíme se zjistit, jestli tu někdo neviděl nějaký nákladák nebo osobní vůz. Zatím nám štěstí nepřálo. V téhle oblasti bývá velký provoz, ve dne v noci.“

D'Agosta představil zvláštního agenta Pendergasta svým detektivům a Carusovi, z nichž se nikdo příliš nesnažil skrývat rozladěnost z příchodu FBI. Pendergastův vzhled tomu moc nepomáhal – vypadal, jako by se právě vrátil z expedice do Antarktidy.

„Tak jo, můžete,“ pronesl Caruso a ani se na zvláštního agenta nepodíval.

D'Agosta následoval Pendergasta do garáže a k mrtvole. Listí bylo odmeteno a tělo leželo naznak, s velmi zřetelným výstupním zraněním mezi klíčními kostmi, nepochybně způsobeným expandující, vysoce výkonnou střelou. Srdce úplně zmizelo; nastala okamžitá smrt. Ani po létech vyšetřování vražd nebyl D'Agosta tak otrlý, aby ho to uklidňovalo – máloco mohlo poskytnout nějakou útěchu, když šlo o smrt tak mladého člověka.

Poodstoupil, aby mohl Pendergast konat své dílo, ale překvapilo ho zjištění, že agent neprovádí své obvyklé kejkle se zkumavkami a pinzetami a lupami, objevujícími se jakoby zázrakem, ani nepředvádí nekonečné množství okolků. Místo toho Pendergast pouze takřka netečně obcházel tělo, prohlížel si je z různých úhlů a nakláněl protáhlou bledou hlavu. Dva okruhy kolem mrtvoly, pak tři. Při čtvrtém okruhu se ani nesnažil zastírat znuděný výraz.

Vrátil se k D'Agostovi.

„Napadá vás něco?“ zeptal se D'Agosta.

„Vincente, tohle je doopravdy za trest. Kromě samotného stětí nevidím nic, co by bylo na této vraždě aspoň nepatrně zajímavého.“

Stáli vedle sebe a civěli na mrtvolu. A pak D'Agosta uslyšel slabý nádech. Pendergast zčistajasna poklekl; konečně se objevila lupa; a skláněl se, aby prozkoumal betonovou podlahu asi půl metru od mrtvoly.

„Copak je?“

Zvláštní agent neodpovídal, ale zkoumal špinavý kus betonu tak bedlivě,

jako by šlo o úsměv Mony Lisy. Teď se přesunul k samotné mrtvole a vynadal pinzetu. Skláněl se nad uříznutým krkem, obličejem ani ne tři centimetry od rány, manévroval pinzetou pod lupou, vsunul ji do krku – D'Agosta se málem musel odvrátit – a napínal cosi, co vypadalo jako gumička, ale zřejmě šlo o velkou žílu. Krátký kousek z ní uštípl a vložil do zkumavky, ještě trochu štoural, vytáhl další žílu, i z ní kousek uštípl a uložil. A pak dalších několik minut zkoumal masivní zranění, přičemž téměř ustavičně používal pinzetu a zkumavky.

Konečně se napřímil. Znuděný, nepřítomný výraz ho částečně opustil.

„Co?“

„Vincente, zdá se, že tu máme nefalšovaný problém.“

„A to?“

„Hlava byla oddělena od těla přímo tady.“ Ukázal dolů. „Vidíte ten maličký vryp v podlaze?“

„V podlaze je spousta vrypů.“

„Ano, ale v *tombě* je malý fragment tkáně. Náš vrah si dal velice záležet, aby oddělil hlavu a nezanechal přitom žádné stopy, ale je to těžká práce a v jednu chvíli mu uklouzla ruka a to způsobilo ten maličký vryp.“

„Tak kde je tedy krev? Chci říct, jestli byla hlava uříznutá tady, mělo by tu být aspoň trochu krve.“

„Aha! Krvácení nenastalo, protože hlava byla uříznutá mnoho, mnoho hodin nebo snad i několik dní poté, co došlo k zastřelení oběti. Vykrvácela už předtím jinde. Podívejte se na to zranění!“

„Později? O kolik později?“

„Soudě podle retrakce těch žil v krku bych řekl, že nejméně o čtyřia-dvacet hodin.“

„Chcete říct, že se vrah vrátil a uřízl hlavu o *čtyřia-dvacet hodin* později?“

„Možná. Nebo máme co činit s dvěma jedinci – kteří spolu mohou a nemusí být ve spojení.“

„Dva pachatelé? Jak to myslíte?“

„První jedinec ji zabil a odložil; a druhý... ji našel a připravil o hlavu.“

3

PORUČÍK D'AGOSTA se zastavil u domovních dveří sídla na Riverside Drive 891. Na rozdíl od okolních budov, jež byly vesele ověšené vánočním osvětlením, bylo Pendergastovo sídlo sice na svůj věk ve skvělém stavu, ale temné a zdánlivě opuštěné. Slabé zimní slunce se pracně prodíralo tenkým příkrovem mraků a vrhalo řídké ranní světlo na řeku Hudson za clonou stromů podél West Side Highway. Byl studený, depresivní zimní den.

Zhluboka se nadechl, vstoupil pod kočárový přístřešek u vchodu, přikročil k domovním dveřím a zaklepal. Dveře se překvapivou rychlostí otevřely a stál v nich Proctor, Pendergastův záhadný šofér a pravá ruka. D'Agostu maličko zarazilo, jak Proctor zjevně zhubl od té doby, co ho viděl naposled: za normálních okolností působil robustně, ba mohutně. Jeho tvář však byla bezvýrazná jako obvykle a oděv – tričko značky Lacoste a tmavé kalhoty – příliš ležérní na to, že mělo jít o sluhu.

„Zdravím, ehm, pane Proctore...“ D'Agosta nikdy přesně nevěděl, jak ho má oslovovat. „Přišel jsem za agentem Pendergastem.“

„Je v knihovně, následujte mě.“

V knihovně ale nebyl. Agent se zčistajasna objevil v refektáři, oděný ve svém typickém dokonalém černém obleku. „Vincente, vítejte.“ Potřásli si rukama. „Hod'te si kabát tam na to křeslo.“ Proctor sice otevíral dveře, ale nikdy se nenabídl, že od hosta vezme kabát. D'Agosta měl vždycky

pocit, že je mnohem víc než jen sluha a šofér, ale co přesně dělal a jaký byl jeho vztah k Pendergastovi, na to nikdy nepřišel.

Poručík odložil kabát a už už si ho chtěl přehodit přes ruku, když mu ho k jeho překvapení Proctor odebral. Cestou přes refektář do přijímací síně se nedokázal pohledem vyhnout prázdnému mramorovému podstavci, na němž kdysi stávala váza.

„Ano, dlužím vám vysvětlení,“ ukázal Pendergast na podstavec. „Velice mě mrzí, že vás Constance udeřila do hlavy tou vázou z období dynastie Ming.“

„To mě taky,“ opáčil D’Agosta.

„Omlouvám se vám, že jsem neuvedl důvod dřív. Udělala to, aby mi zachránila život.“

„Jasně. Tak jo.“ Stejně to pořád nedávalo smysl. Jako mnoho jiného, co souviselo s tou šílenou sérií událostí v nedávné minulosti. Rozhlédl se. „Kde je?“

Na Pendergastově tváři vytanul přísný výraz. „Pryč.“ Jeho ledový tón odrazoval od dalších otázek.

Nastalo trapné ticho a pak Pendergast změkl a vztáhl paži. „Pojďte do knihovny a povězte mi, co jste zjistil.“

D’Agosta ho následoval přes přijímací síň do vyhřáté a krásně zařízené místnosti s ohněm v krbu, tmavozelenými stěnami, dubovým táflováním a nekonečnými policemi starých knih. Pendergast ukázal na ušák po jedné straně krbu a sám usedl do protějšího. „Mohu vám nabídnout něco k pití? Já mám zelený čaj.“

„Hm, káva by byla skvělá, jestli nějakou máte. Černou, dva cukry.“

Proctor, jenž postával ve vchodu do knihovny, okamžitě zmizel. Pendergast se opřel v křesle. „Pokud vím, už jste identifikovali tělo.“

D’Agosta poposedl. „Ano.“

„A?“

„No, k mému překvapení jsme našli shodu otisků prstů. Naskočila skoro hned. Pravděpodobně proto, že jí sejmuli otisky digitálně, když se přihlašovala do systému Global Entry – víte, do programu prověřených cestujících, co provozuje agentura TSA pro ministerstvo vnitřní bezpečnosti? Jmenuje se Grace Ozmianová, třiatdvacet let, dcera Antona Ozmiana, co nadělal miliardy na počítačových technologiích.“

„To jméno znám.“

„Vynalezl část techniky, používané při streamování hudby a videa přes internet. Založil firmu s názvem DigiFlood. Krušné dětství, ale rychle se vyšvihl. Teď je pekelně bohatý. Kdykoli se někam stáhne streamovací software, jeho firma dostane část poplatku.“

„A říkáte, že to byla jeho dcera.“

„Přesně tak. On je Libanonec druhé generace, měl prospěchové stipendium na MIT. Grace se narodila v Bostonu, matka zemřela při letecké havárii, když jí bylo pět. Vyrůstala na Upper East Side, chodila do soukromých škol, špatné známky, nikdy nepracovala a tak nějak žila jako zlatá mládež za tatínkovy peníze. Před několika lety byla na Ibize, pak na Mallorce, ale asi před rokem se vrátila do New Yorku a bydlela u otce v Time Warner Center. On tam má byt s osmi ložnicemi – vlastně dva propojené byty. Otec ji nahlásil jako pohřešovanou před čtyřmi dny. Obrátil vzhůru nohama Newyorský policejní sbor a pravděpodobně i FBI. Má styky na nejvyšších místech a zmobilizoval všechny síly, aby dceru našel.“

„Nepochybně.“ Pendergast zvedl ke rtům šálek s čajem a usrkl. „Brala drogy?“

„Možná. Kdekdo bere – bohatí stejně jako chudí. Nemá záznam, ale dvakrát ji sebrali intoxikovanou při výtržnostech, naposled před půl rokem. Krevní test potvrdil přítomnost kokainu v organismu. Nebyla obžalovaná. Dáváme dohromady seznam všech, s kým se stýkala – měla hodně kámošů. Většinou zlaté mládeže z Upper East Side a evropských zbohatlíků. Hned jak budeme informovat otce, půjdeme po jejích ‚přátelích‘. Samozřejmě se na tom všem budete podílet.“

Proctor mu přinesl šálek kávy.

„Chcete říct, že otec o tom ještě neví?“ zeptal se Pendergast.

„No, neví... identifikace přišla teprve před hodinou. A taky proto jsem tady.“

Pendergast zvedl obočí a ve tváři se mu usadil rozladěný výraz. „Přece neočekáváte, že mu půjdu projevit soustrast.“

„Nejde o projev soustrasti. Už jste to dělal, ne? Patří to k vyšetřování.“

„Sdělit tomu miliardáři, že jeho dcera byla zavražděna a státa? Ne, pěkně děkuji.“

„Koukejte, nemáte na vybranou. *Musíte* jít. Jste od FBI. Je třeba mu ukázat, že se tím případem zabýváme všichni, a stejně tak váš úřad. Jestli tam nebudete, věřte mi, ten váš nadřízený se o tom dozví – a to si nepřejte.“

„Rozladění Howarda Longstreeta snesu. Nemám momentálně náladu opouštět svou knihovnu kvůli kondolenci.“

„Musíte vidět jeho reakci.“

„Myslíte, že je podezřelý?“

„Ne, ale je možné, že vražda může nějak souviset s jeho podnikáním. Chci říct, ten chlap *je údajně* prvotřídní kokot. Zničil mnoho kariér, převzal násilně mnoho firem. Možná naštvál nesprávné lidi a ti mu zabili dceru, aby si s ním srovnali účty.“

„Můj milý Vincente, takové věci nejsou moje silná stránka.“

D'Agostu to rozhořčilo. Cítil, jak mu hoří obličej. Za normálních okolností nechával Pendergasta, ať si dělá, co chce – ale tentokrát se dopouštěl strašné chyby. Obvykle se uměl velmi zručně chopit každé situace – co to s ním sakra je? „Podívejte, Pendergaste. Když ne kvůli případu, udělejte to kvůli mně. Žádám vás o to jako přítel. Prosím. Nemůžu tam jít sám; prostě nemůžu.“

Dlouhou chvíli na sobě cítil Pendergastův stříbřitý pohled. A pak agent zvedl šálek s čajem, vypil ho do dna a s povzdechem postavil zpátky na talířek. „Takový apel sotva mohu odmítnout.“

„Tak fajn. Dobře.“ D'Agosta vstal od nedotčené kávy. „Ale musíme sebou hodit. Ten zatracený novinář Bryce Harriman slídí kolem jako ohař. Každou chvíli se to může objevit ve zprávách. Nemůžeme dopustit, aby se Ozmian dozvěděl o své dceři z titulků v bulváru.“

„Jak je libo.“ Pendergast se otočil a jako zázrakem už tu byl zase Proctor, stojící ve dveřích knihovny.

„Proctore?“ pronesl Pendergast. „Předjed'te s autem, buďte tak laskav.“

4

STARODÁVNÝ ROLLS-ROYCE SILVER WRAITH s Proctorem za volantem – působící velice nepatříčně ve stísněném labyrintu Dolního Manhattanu, ucpaném chodci – se prodral dopravní zácpou na West Street a ocitl se až u ústředí DigiFloodu v srdci Silicon Alley. Areál DigiFloodu sestával ze dvou velkých budov, tvořících celý blok mezi West, North Moore a Greenwich Street. Jednu zabírala masivní bývalá tiskárna z devatenáctého století a druhá stavba byla zbrusu nový padesátipatrový mrakodrap. Z obou, říkal si D'Agosta, musel být parádní výhled na řeku Hudson a v opačném směru na siluetu Dolního Manhattanu.

D'Agosta předem telefonicky oznámil, že přijedou navštívit Antona Ozmiana a že mají informace o jeho dceři. Když teď vjížděli do podzemních garáží pod věžákem DigiFloodu, ukázal jim zřízenec na parkovací místo přímo vedle strážní budky, označené OZMIAN 1. Ještě než vystoupili z auta, objevil se u nich muž v šedém obleku.

„Pánové?“ Přistoupil, ale ruku nikomu nepodal, působil veskrze věčně. „Můžete mi prosím ukázat své doklady?“

Pendergast vyndal pouzdro s odznakem a otevřel je, a totéž učinil i D'Agosta. Muž si oba průkazy prohlédl, aniž se jich dotkl.

„Můj řidič zůstane v autě,“ oznámil Pendergast.

„Jak je libo. Tudy, pánové.“

D'Agosta zaznamenal, že pokud muže překvapilo, když uviděl policajta a agenta FBI vystupovat z rollsu, nedal to ničím najevo.

Následovali ho do soukromého výtahu vedle parkovacího místa, který jejich doprovod obsluhoval pomocí klíče. Kabina výtahu bleskově stoupala, doprovázena sykotem vzduchového polštáře, a za minutu už byli v nejvyšším patře. Dveře se tichounce otevřely a pak vystoupili do prostoru, který očividně patřil vedení firmy. D'Agosta uviděl zařízení z mléčného skla, leštěné černé žuly a broušeného titanu. Místnost svou prázdnotou působila přímo zenově. Muž rázně vykročil, a tak ho následovali přes velkou halu recepce, zaoblenou jako velitelský můstek vesmírné lodi, až k dvojitým dveřím z březového dřeva uprostřed stěny, jež se nehlučně otevřely, když se ocitli u nich. Za nimi se nalézaly kanceláře, jejichž personál tvořili muži a ženy oděni, jak D'Agosta usoudil, s ležérní elegancí typickou pro Silicon Valley – v černých tričkách s plátěnými saky, těsně přiléhavých džínách a v té španělské obuvi, co představuje nejnovější módu – jakže se ta značka jmenuje? Pikolinos.

Konečně dorazili k dalším vysokým dvojitým dveřím z březového dřeva, za nimiž se podle D'Agostova odhadu nalézalo doupe samotného podnikatele: tyhle dveře byly tak velké, že do jednoho křídla byly zasazeny ještě jiné, menší, pro běžný provoz.

„Pánové, prosím, počkejte chvíli tady.“ Muž vklouzl dovnitř menšími dveřmi a zavřel je za sebou.

D'Agosta pohlédl na Pendergasta. I skrz výplně slyšeli hlas, zvýšený ovládaným hněvem. D'Agosta nerozuměl slovům, ale jejich smysl byl celkem jasný – nějaký chudák dostával pořádný sprdunk. Hlas stoupal a klepal, jako by odříkával seznam prohřešků. Pak nastalo náhlé ticho.

Vzápětí se dveře otevřely. Vynořil se z nich muž – stříbrovlasý, vysoký, hezký, dokonale oděný – a brečel jako miminko, obličej smáčený slzami.

„Pamatujte si, že za to nesete odpovědnost vy!“ volal hlas z kanceláře za ním. „Zdrojový kód našeho proprietárního softwaru lítá po celém internetu zásluhou toho, kdo to od nás sakra vynesl. Najděte toho hajzla, co to zavinil, jinak je to na vás!“

Muž jako slepec proklopýtal kolem nich a zmizel v recepci.

D'Agosta vrhl na Pendergasta další pohled, aby zjistil jeho reakci, ale žádnou nepozoroval; agentova tvář byla bezvýrazná jako obvykle. D'Agosta potěšilo, že vidí Pendergasta zase ve staré formě, aspoň navenek. Jeho jemně tesaný obličej byl bledý jako z mramoru, oči v chladném přirozeném

světle, naplňujícím prostor, působily obzvlášť jasně. Hubený však byl jako strašák do zelí.

Pohled na muže, uvrženého do takového zoufalství, D'Agostu trochu znervóznil a v duchu si rychle zkontroloval vlastní zevnějšek. Od té doby, co se oženil s Laurou Haywardovou, dbala manželka na to, aby si kupoval dvouřadové obleky jen od lepších italských značek – Brioni, Ravazzolo, Zegna – spolu s košilemi z bavlněného batistu od Brooks Brothers. Jediným ústupkem uniformě byla frčka poručíka, připnutá do klopky. Laura, nutno uznat, ho po stránce oblékání opravdu povznesla, už když mu vyházela všechny hnědé polyesterové obleky. Zjišťoval, že to perfektní oblečení mu dodává sebevědomí, dokonce i kolegové s ním žertovali, že v tom dvouřadáku působí jako mafián. To ho vlastně svým způsobem těšilo. Jenom si musel dávat pozor, aby nezastínil svého šéfa, kapitána Glenu Singletona, o němž bylo po celém Newyorském policejním sboru známo, jak fešně se šatí.

Doprovod se znovu objevil. „Pan Ozmian vás teď přijme.“

Prošli za ním dveřmi do velké – ale ne nadměrně – rohové kanceláře s výhledem na jih a západ. Jedno okno zaplňoval chladný, elegantní bok Freedom Tower, zdánlivě tak blízký, až D'Agostovi připadalo, že by se ho mohl dotknout. Zpoza černého žulového stolu, který působil jako kamenná hrobka, vyšel muž – hubený, vysoký a asketický, velmi hezký, černé vlasy na spáncích prošedivělé, krátce ostříhaný prošedivělý plnovous a brýle v ocelových obroučkách. Na sobě měl bílý pletený rolák ze silného kašmíru, černé džíny a černé střevíce. Černobílý barevný efekt působil dramaticky. Nepodobal se člověku, který právě někoho krutě zpéroval. Nevypadal ale ani nijak zvlášť přívětivě.

„Už bylo na čase,“ ukázal na prostor k sezení stranou od psacího stolu gestem, které nevyjadřovalo nabídku, ale rozkaz. „Dcera je pryč už čtyři dny. A mě *konečně* poctila svou návštěvou policie. Posad'te se a řekněte mi, co se děje.“

D'Agosta pohledem na Pendergasta zjistil, že zvláštní agent si sednout nehodlá.

„Pane Ozmiane,“ pronesl Pendergast. „Kdy jste viděl dceru naposled?“

„Nebudu to s vámi probírat znovu od začátku. Popisoval jsem to do telefonu nejmíň šestkrát...“

„Jen dvě otázky, prosím. Kdy jste naposled viděl svou dceru?“

„U večere, už jsem to říkal. Před čtyřmi dny. Potom šla ven s přáteli. Domů se už nevrátila.“

„A kdy přesně jste volal policii?“

Ozmian vzdychl. „Druhý den ráno, kolem desáté.“

„Nebyl jste zvyklý na její pozdní příchody?“

„Ne až tak pozdní. Co přesně...“

Mužův výraz se změnil. Určitě, říkal si D'Agosta, vyčetl něco z jejich tváří. Tenhle chlap byl chytrý jako opice. „Co je? Našli jste ji?“

D'Agosta se zhluboka nadechl a už už se chystal promluvit, když ho Pendergast k jeho velkému překvapení předešel.

„Pane Ozmiane,“ pronesl Pendergast svým nejtišším, nejuhlaženějším hlasem, „máme špatnou zprávu: vaše dcera je mrtvá.“

Muž vypadal, jako by ho právě zasáhla střela. Doslova se zapotácel a musel se chytit područky křesla, aby se udržel na nohou. Z obličeje mu okamžitě vyprchala veškerá barva: rty se mu pohybovaly, ale vycházel z nich jen nesrozumitelný šepot. Podobal se stojící mrtvole.

Znovu se zakymácel a D'Agosta k němu přistoupil, uchopil ho za paži a rameno. „Pane, posadíme se.“

Muž němě přikývl a nechal se nakormidlovat ke křeslu. D'Agostovi připadal lehký jako pírko, když se o něj opíral.

Ozmianovy rty vytvořily slovo *jak*, ale vyšel z nich jen závan vzduchu.

„Byla zavražděna,“ odpověděl Pendergast, stále velmi tichým hlasem. „Její tělo se našlo včera v noci v jedné opuštěné garáži v Queensu. Dnes ráno se nám ji podařilo identifikovat. Teď tu jsme, protože jsme chtěli, abyste to oficiálně vyslechl dřív, než se to dostane do novin – což bude každým okamžikem.“ Přestože jeho slova zněla neomaleně, Pendergastův hlas tlumočil hluboký soucit a smutek.

Muž znovu pohnul rty. Vyšlo z nich jediné přiškrcené slovo: „Zavražděná?“

„Ano.“

„Jak?“

„Někdo ji střelil do srdce. Smrt nastala okamžitě.“

„Střelil? *Střelil?*“ Do obličeje se mu začínala vracet barva.

„Za několik dní budeme vědět víc. Bohužel budete muset identifikovat tělo. Samozřejmě vás tam rádi doprovodíme.“

Mužův obličej vyjadřoval zmatek a hrůzu. „Ale... *zavražděná?* Proč?“

„Vyšetřování trvá teprve několik hodin. Zdá se, že zahynula před čtyřmi dny a její tělo bylo zanecháno v garáži.“

Teď se Ozmian chytil područek křesla a opět vstal. V obličeji změnil barvu z bílé na růžovou a pak v brunátně rudou. Okamžik stál, podíval se z Pendergasta na D'Agostu a zase zpátky. D'Agosta pozoroval, jak se mu vrací rozum; vycítil, že každou chvíli vybuchne.

„Vy,“ začal. „Vy hajzlové!“

Ticho.

„Kde byla FBI ty čtyři dny? Tohle je vaše vina – *vaše vina!*“ Začínal šepetem, ale hlas mu sílil, až nakonec řval s kapičkami slin na rtech.

Pendergast ho velmi tiše přerušil. „Pane Ozmiane, byla pravděpodobně mrtvá, už když jste ji nahlásil jako pohřešovanou. Ale mohu vás ujistit, že se udělalo všechno pro to, aby se našla. Všechno.“

„To říkáte vy debilní hovada pokaždé, vy prolhaní haj...“ Hlas mu vypověděl službu, skoro jako by spolkl příliš velké sousto; kuckal a prskal, zfialověl v obličeji. Zuřivě zařval a udělal krok vpřed, popadl z nedalekého skleněného stolku těžkou sochu, zvedl ji a mrštil s ní o podlahu. Zapotácel se, vrazil do bílé prezentační tabule a převrhl ji, odkopl lampu, vzal z psacího stolu keramickou trofej a prudce jí udeřil o skleněný stůl; obojí se roztránilo se strašlivým rámem, až se kolem rozlétna sprška skleněných stěpů a úlomků keramiky, dopadající na žulovou podlahu jako déšť.

Dovnitř vběhl jejich doprovod v šedém obleku. „Co se děje?“ zeptal se zmateně, omráčený pohledem na zpusťovanou kancelář a nepřítčného šéfa. V panice hleděl na Ozmiana, pak na Pendergasta a D'Agostu.

Jeho příchod jako by v Ozmianovi cosi nastartoval; přestal běsnit, zůstal stát uprostřed místnosti a těžce dýchal. Do čela ho škrábl kousek letícího skla a z ranky vyprýštila kapka krve.

„Pane Ozmiane...?“

Ozmian se k muži otočil a promluvil, chraptavě, ale klidně. „Vypadněte. Zamkněte dveře. Najděte Isabel. Nesmí sem nikdo, jen ona.“

„Ano, pane.“ Skoro vyběhl.

Ozmianovi náhle vyhrkly slzy, zmítaly jím hysterické vzlyky. D'Agosta zaváhal, ale nakonec k němu přistoupil, vzal ho za paži a znovu mu pomohl usednout do křesla, kde se Ozmian zhroutil, objal si ramena pažemi, houpal se dopředu dozadu, vzlykal a zajíkal se.

Trvalo pár minut, než se začal vzpamatovávat. Vytáhl z kapsy kapesník, pečlivě si otřel obličej, vzchopil se a dlouhou chvíli seděl mlčky.

Pak promluvil bezvýrazným hlasem. „Povězte mi všechno.“

D'Agosta si odkašlal a ujal se slova. Popsal, jak dva kluci našli v garáži tělo, ukryté v listí, a jak se toho ujalo oddělení vražd. Zmínil kompletní forenzní tým, v čele s nejlepším odborníkem v branži, a popsal, jak už na případu pracuje víc než čtyřicet detektivů. Celé oddělení vražd tomu dává nejvyšší prioritu, s plnou spoluprací FBI. Říkal všechno, nač jen si troufal, zatímco muž naslouchal se skloněnou hlavou.

„Máte nějakou teorii, kdo to udělal?“ zeptal se Ozmian, když D'Agosta domluvil.

„Zatím ne, ale budeme ji mít. Najdeme toho, kdo to má na svědomí; máte mé slovo.“ Zaváhal, v duchu se ptal, jak mu má sdělit, že došlo k dekapitaci. Nechtělo se mu zacházet do takových detailů, ale než tohle setkání skončí, věděl, že to udělat musí; budou toho plné noviny. A co je ze všeho nejstrašnější, ten muž bude muset identifikovat tělo bez hlavy – mrtvolu své dcery. Věděli, že jde o ni, podle otisků prstů, ale proces fyzické identifikace předepisoval zákon, i když se to v tomto případě zdálo zbytečné a kruté.

„Až identifikujete tělo,“ pokračoval D'Agosta, „pokud to půjde, rádi bychom vás vyslechli – čím dřív, tím líp. Budeme potřebovat zjistit všechny její známé, o kterých víte, jména a kontaktní informace; budeme chtít vědět o všech problémech v jejím životě nebo ve vašem podnikání či osobním životě – všechno, co by mohlo nějak souviset s vraždou. I když to budou moc nepříjemné otázky, určitě chápete, proč je musíme položit. Čím víc toho budeme vědět, tím dřív chytíme osobu nebo osoby, které za to nesou odpovědnost. Přirozeně u toho může být váš advokát, pokud chcete, ale není to nutné.“

Ozmian zaváhal. „Hned?“

„Raději bychom vás vyslechli na Police Plaza, pokud vám to nevadí. Až... provedete identifikaci. Třeba později odpoledne, jestli se na to budete cítit?“

„Podívejte, já... jsem ochoten pomoci. Zavražděná... Ach panebože...“

„Je tu ještě jedna věc,“ promluvil Pendergast tlumeným hlasem, který Ozmiana okamžitě zarazil. Magnát zvedl hlavu z dlaní a zadíval se na Pendergasta se strachem v očích.

„Jaká?“ zeptal se.

„Měl byste být připraven identifikovat svou dceru podle tělesných znaků – dermatologických zvláštností, tetování, jizev po operacích. Nebo podle jiných než tělesných znaků. Podle oblečení a osobních věcí, například.“

Ozmian zamžikal. „Nerozumím.“

„Vaše dcera byla nalezena bez hlavy. Hlavu... jsme ještě nenašli.“

Ozmian dlouhou chvíli na Pendergasta jen zíral. Pak sklouzl pohledem k D'Agostovi.

„Proč?“ zašeptal.

„To je otázka, kterou bychom velmi rádi co nejdříve zodpověděli,“ opáčil Pendergast.

Ozmian zůstal zabořený v křesle. Nakonec řekl: „Dejte mé asistentce adresu márnice, až budete odcházet, a adresu místa, kde mě chcete vyslechnout. Budu tam ve dvě odpoledne.“

„Jak si přejete,“ odvětil Pendergast.

„A teď mě nechte být.“

5

MARC CANTUCCI SE PRUDCE PROBUDIL právě ve chvíli, kdy se letadlo v jeho snu řítilo střemhlav do moře. Ležel ve tmě, bušení srdce se mu zpomalovalo a kolem se formovalo známé a uklidňující prostředí ložnice. Už ho zatraceně otravoval pořád ten samý sen, v němž seděl v letadle uneseném teroristy. Vnikli do kokpitu, zamkli dveře a vzápětí už se letadlo prudce obrátilo nosem k zemi a ohavně se plnou rychlostí řítilo ke vzdálenému rozbouřenému moři, zatímco on sám oknem sledoval, jak se černá voda vzdouvá blíž a blíž, s vědomím, že konec je nevyhnutelný.

Ležel v posteli a v duchu se ptal, jestli má rozsvítit a chvílku si číst, nebo se snažit znovu usnout. Kolik je hodin? V pokoji panovala úplná tma a ocelové žaluzie na oknech byly dosud spuštěné, takže se nedal odhadnout přibližný čas. Sáhl po mobilu, který měl ležet na nočním stolku. Kde sakra je? Určitě ho tam nezapomněl položit; jeho návyky byly pravidelné jako hodinky. Ale možná zapomněl, protože po ruce sakra jistě telefon neměl.

Teď už podrážděním nemohl usnout, posadil se, rozsvítil lampu u postele a pohledem pátral po telefonu. Odhodil přikrývku, vstal z postele, prozkoumal podlahu kolem stolku, kam mohl zapadnout, a nakonec přistoupil k dřevěnému stojanu, kde visely kalhoty a sako. Letmou kontrolou zjistil, že není ani tady. Začínalo to být víc než k vzteku.

Neměl na nočním stolku budík, ale na poplašném systému byly LCD hodiny, přistoupil tedy k příslušnému panelu a odsunul ho. A teď následovalo

nanejvýš nepříjemné překvapení: panel byl tmavý, displej LCD prázdný, světlo aktivované alarmem zhasnuté. A přesto byla elektrina v domě zapnutá a systém bezpečnostních kamer vedle panelu alarmu dosud fungoval. Velice podivné.

Cantucci poprvé pocítil dotek strachu. Bezpečnostní systém byl nejmodernější a nejlepší, co se dal za peníze koupit; nejenže byl rozvedený po domě, ale měl také vlastní zdroj energie a nejméně dva záložní pro případ výpadku elektriny nebo jiných technických problémů, spolu s napojením na bezpečnostní firmu prostřednictvím pevné linky, mobilu a satelitního telefonu.

Ale teď – systém nefungoval.

Cantucci, bývalý nejvyšší státní zástupce státu New Jersey, který zlikvidoval zločineckou rodinu Otranto, než se sám stal advokátem konkurenční rodiny Bonifacci a než mu krevní mstu vyhlásilo tolik lidí, že by to ani nespočítal, se přirozeně o svou bezpečnost obával.

Obrazovka bezpečnostního kamerového okruhu fungovala skvěle, dělala to, co obvykle, automaticky ukazovala střídavě přenos ze všech kamer v budově. Bylo jich pětadvacet, pět v každém podlaží řadového domu, v němž žil jen on sám na East Sixty-Sixth Street. Měl osobního strážce, který s ním byl v domě přes den, ten však odcházel, když se každý večer v sedm automaticky spustily ocelové žaluzie, a dům se tak proměnil v nedobytnou minipevnost.

Jak sledoval cyklus záběrů kamer v jednotlivých podlažích, zpozoroval náhle cosi bizarního. Stiskl klávesu, aby zastavil střídání, a s hrůzou se zadíval na obraz. Dotyčná kamera zabírala hlavní vestibul domu – a v něm vetřelce. Byl to muž v černém trikotu, s černou maskou přes obličej. Neskladkový luk, do jehož zásobníku byly zastrčené čtyři opeřené šípy. Pátý šíp byl založený v luku a muž ho držel před sebou, jako by se chystal vystřelit. Ten hajzl vypadal jako kříženec Batmana s Robinem Hoodem.

Bylo to sakra úplně šílené. Jak se ten chlap dostal přes ocelové žaluzie? A jak se dostal dovnitř, aniž spustil alarm?

Cantucci stiskl pohotovostní poplašné tlačítko, ale to samozřejmě nefungovalo. A jeho mobil se ztratil – náhoda? Sáhł po telefonním přístroji pevné linky a přiložil sluchátko k uchu. Bylo němé.

Muž zmizel ze zorného pole kamery a Cantucci rychle přepnul na další kameru. Aspoň že vnitřní televizní okruh ještě funguje.

Když si to teď nechal procházet, musel se v duchu ptát, proč ho ten muž také nevyřadil.

Postava mířila k výtahu. Cantucci sledoval, jak se u něj zastavila, pak natáhla ruku v černé rukavici a stiskla tlačítko. Uslyšel hučení mechanismu, jak výtah klesal ze čtvrtého patra, kde se nalézala jeho ložnice, do přízemí.

Cantucci okamžitě ovládl strach. Šestkrát mu ukládali o život; pokaždé neúspěšně. Tenhle pokus byl až dosud nejšílenější, a také se nezdaří. Električka byla dosud zapnutá; může zastavit výtah stisknutím jediného tlačítka, uvěznit muže v pasti – ale ne. *Ne.*

Cantucci na sebe v rychlosti hodil koupací plášť, otevřel zásuvku nočního stolku a vyndal z ní Berettu M9 i s rezervním zásobníkem na patnáct nábojů, který vsunul do kapsy županu. Pistole už měla plný zásobník a náboj v komoře – měl to tak pořád –, ale stejně si ji překontroloval. Všechno bylo v pořádku.

Tiše, ale hbitě vyšel z ložnice do úzké chodby a zaujal postavení u výtahu. Už zase stoupal. Slyšel cvakání a hučení stroje, čísla pater se rozsvěcela a ukazovala, ve kterém se kabina právě nachází: dva... tři... čtyři...

Čekal v pozici připravené ke střelbě, dokud neuslyšel, jak se výtah chvělivě zastavuje. A pak, ještě než se dveře stihly otevřít, do nich vypálil, těžké devítimilimetrové projektily Parabellum pronikly tenkou ocelí a ještě i pak jim zbývalo vražedné síly až dost, hluk v uzavřeném prostoru byl ohlušující. Počítal výstřely, jak pálil, rychle, ale přesně – jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest – pohyboval hlavní napříč a dolů, aby měl jistotu, že zasáhne každého, kdo je uvnitř. Ještě mu zbývalo dost nábojů, aby práci dokončil, až se dveře otevřou.

Posuvné dveře se rozestoupily. Pro Cantucciho následoval ohromný šok – kabina výtahu byla prázdná. Nakoukl dovnitř, vystřelil dvakrát do stropu kabiny, aby se ujistil, že se tam muž neukrývá, pak stiskl tlačítko STOP a zadržel výtah na patře, aby se už nedal použít.

Hajzl. Pak už se vrah mohl dostat nahoru do jeho podlaží jedině po schodech. Měl luk a šípy. Cantucci měl na druhé straně pistoli – a uměl ji skvěle používat. Rychle dospěl k rozhodnutí: *Nečekat, útočit.* Schodiště bylo úzké, s odpočívadlem v každém mezipatře – to znamená špatné prostředí pro střelbu z luku, ale ideální pro použití střelné zbraně ve stísněných prostorách.

Samozřejmě bylo možné, že vetřelec má i pistoli, ale zdálo se sakra jisté, že má v úmyslu použít luk. Cantucci každopádně nehodlal riskovat.

Se zbraní v pohotovosti se bos hnal po schodech dolů, takřka nehlučně, připravený ke střelbě. Než se ale ocitl ve druhém poschodí, bylo mu už jasné, že muž není ani na schodišti. Musel vyjet nahoru a cestou vystoupit v některém z nižších podlaží. Ale ve kterém? Kde kurva je?

Cantucci opustil schodiště v prvním patře, opatrně zkontroloval rohy a vstoupil do chodby. Byla prázdná. Na jednom konci se obloukovým průchodem vstupovalo do obývacího pokoje; na druhém byly zavřené dveře do koupelny.

Rychle zkontroloval obrazovku bezpečnostního zařízení v chodbě, zrychleně projel záběry jednotlivých kamer. Tady je! Ve druhém patře, o poschodí nad ním, se plíží chodbou k hudebnímu salonku. Co to dělá? Cantucci by skoro věřil, že má co činit s nějakým bláznem, nebýt toho, že vetřelec se pohyboval cílevědomě – jako by měl nějaký plán. Ale jaký? Chce ukrást stradivárky?

Kristepane, to je ono. *To je určitě ono.*

Jeho nejvzácnější majetek: Stradivariho housle *L'Amoroso* z roku 1696, které kdysi patřily vévodovi z Wellingtonu. Ty housle a strach o vlastní život byly jediné dva důvody, proč si Cantucci nechal v domě instalovat tak složitý bezpečnostní systém.

Sledoval, jak se postava blíží k hudebnímu salonku a zavírá za sebou dveře. Stiskl tlačítko ovladače kamery uvnitř pokoje a pozoroval postavu, mířící k sejfům se stradivárkami. Jak se chce do sejfů dostat? Ta zatracená věc je údajně nedobytná. Jenže ovšem ten šmejd už překonal sofistikovaný bezpečnostní systém; Cantucci věděl, že nesmí nic předjímat.

Vetřelec zřejmě výstřely slyšel: určitě ví, že je Cantucci ozbrojený a hledá ho. Jak tedy uvažuje? Nic z toho vůbec nedávalo smysl. Díval se, jak se zastavuje u sejfů, natahuje ruku a vytukává čísla na klávesnici. Zjevně špatná čísla. Teď vyndal stříbrnou krabičku – nějaký elektronický přístroj – a připevnil ji na přední stranu sejfů. Přitom odložil luk a šípy.

Teď přišla jeho chvíle. Cantucci věděl, kde muž je a kde bude přinejmenším příštích několik minut, a věděl taky, že nemá luk a šípy v ruce. Bude zaneprázdněný tím kovovým nástrojem a sejfem.

Cantucci tiše sestoupil po schodech do druhého patra, vykoul za roh a uviděl, že dveře do hudebního salonku jsou stále zavřené, s vetřelcem

uvnitř. Bos se proplížil chodbou vystlanou kobercem až k zavřeným dveřím, kde se zastavil. Mohl je rozrazit a zastřelit muže dávno předtím, než by ten rádoby zloděj stihl zvednout svůj směšný luk a vystřelit po něm šíp.

Jediným vláčným, cíleným pohybem uchopil levou rukou kliku, rozrazil dveře a vtrhl dovnitř, pistoli zvednutou a zacílenou na sejf.

Nikdo. Prázdna místnost.

Cantucci zkameněl, protože okamžitě pochopil, že padl do jakési léčky; pak se otočil, jako šílený páčil do místnosti za sebou, ale to už vzduchem letěl šíp, zasáhl ho do hrudi a přirazil ke zdi. Druhý a třetí šíp, vystřelené v rychlém sledu, přibodly jeho tělo pevně ke stěně – tři šípy rozmístěné do trojúhelníku mu pronikly srdcem.

Vetřelec, stojící v otevřených dveřích místnosti na druhé straně chodby, vykročil a zastavil se půl metru před obětí, kterou tři šípy držely ve vzpřímené pozici, s hlavou svěřenou dopředu, s pažemi ochablými. Vrah zvedl ruku a rozsvítil světlo v chodbě. Opřel luk o stěnu a prohlédl si oběť, zvolna a pečlivě, odshora dolů. Pak uchopil oběma rukama její bezvládnou hlavu. Zvedl ji a zadíval se do vytřeštěných – ale nevidoucích – očí. Jedním palcem odchlípl horní ret oběti, mírně natočil hlavu, krátce prozkoumal zuby, které byly bílé a rovné a bez kazů. Sestrh vlasů byl drahý, pokožka obličeje hladká a napjatá. Na to, že mu bylo pětadesát, o sebe Cantucci velmi dobře pečoval.

Vetřelec pustil hlavu a nechal ji klesnout dopředu. Byl naprosto spokojen.

6

NAZÍTRÍ VE ČTYŘI HODINY ODPOLEDNE seděl poručík Vincent D'Agosta ve videomístnosti B205 na Polize Plaza číslo jedna, usrkával z kelímku přepražené, blátivé, vystydlé kávy a sledoval rozmazanou videonahrávku z bezpečnostní kamery, která zabírala průmyslový pozemek v Queensu, kde se našla mrtvola. Byla to poslední ze tří mizerných nahrávek bezpečnostních kamer, které bezvysledně sledoval už dvě hodiny. Měl to přidělit někomu z podřízených, ale nějak mu bylo proti srsti trápit své lidi tak otravnou prací.

Uslyšel zaťukání na otevřené dveře, a když se otočil, uviděl vysokou, atletickou postavu svého nadřízeného, kapitána Singletona v elegantním modrém obleku. Silueta jeho výrazných uší se rýsovala proti slabému světlu z chodby. Nesl dvě plechovky piva.

„Vinnie, na koho se snažíte udělat dojem?“ zeptal se a vstoupil.

D'Agosta zastavil video, opřel se dozadu a promnul si obličej.

Singleton přistoupil až k D'Agostovi a postavil před něj jednu plechovku. „Tu kávu by měli zatknout a prohledat. Zkuste radši tohle.“

D'Agosta uchopil ledově studenou plechovku piva, odstranil uzávěr, přičemž se ozvalo příjemné zasyčení, a pozvedl ji. „Tisíceré díky, kapitáne.“ Dlouze, vděčně se napil.

Singleton si sedl a taky si otevřel pivo. „Tak co máte?“

„Pokud jde o bezpečnostní nahrávky, nic. Mezi těmi třemi kamerami je velká slepá zóna a jsem si celkem jistý, že právě tam se všechno odehrálo.“

„Máte nějaké nahrávky z okolí?“

„Tohle je všechno. Převážně obytná čtvrť – nejbližší obchod byl o blok dál.“

Singleton kývl. „Spojuje něco tuhle vraždu s tou z dnešní noci? S tím mafiánským právníkem Cantuccim?“

„Kromě dekapitace nic. Modus operandi je v obou případech úplně jiný. Jiné zbraně, jiný způsob vniknutí. Oběti nic nespojuje. A v případě Oz-
mianové byla hlava odstraněna čtyřicet hodin po zabití oběti, kdežto Cantuccimu ji uřízli hned po smrti.“

„Takže nemyslíte, že to spolu nějak souvisí?“

„Patrně ne, ale dvě dekapitace v těsném sledu, to je divná náhoda. Nic nevyklučuju.“

„A co bezpečnostní nahrávky od Cantucciho?“

„Nic. Nebyly jenom vymazané – někdo odstranil harddisky. Kamery před domem a na obou rozích Third Avenue byly vyřazené z provozu předem. Ten chlap, co oddělal Cantucciho, byl profík.“

„Profík s lukem a šípy?“

„Jo. Může v tom mít prsty mafie, třeba je to nějaká forma vzkazu. Ten Cantucci byl fakt hajzl. Vezměte si chlapa, který zlikviduje jako nejvyšší státní zástupce jednu mafiánskou rodinu a pak nastoupí do práce pro konkurenci. Je to větší špína než ti lumpové, které obhajoval, dvakrát bohatší a třikrát chytřejší. Nepřítel měl víc než dost. Pracujeme na tom.“

„A Ozmianová?“

„Nezvedená holka. Nechali jsme forenzní techniky prohledat její pokoj v otcově bytě, jen preventivně – nic užitečného. A kontrolujeme její kamarády flamendry, ale zatím žádná vodítka. Pořád tápeme.“

Singleton zabručel.

„Pitva potvrdila, že ji střelili zezadu do srdce, pak zůstala na neznámém místě, než vykrvácela, a potom byla přemístěna do garáže, kde došlo asi po čtyřiceti hodinách k odstranění hlavy. Máme asi tunu vlasů, vláken a otisků, které zpracováváme, ale mám pocit, že z toho nic nevyleze.“

„A otec?“

„Superchytrý. Mstivý. Absolutní sráč. Je šíleně vzteklý, řve a huláká a rozbíjí věci, pak najednou ztichne – jde z něj strach.“ Při identifikaci těla včera odpoledne – poznal dceru podle bradavičky na levé paži – byl tak klidný, až z toho D'Agostovi naskakovala husí kůže. „Nijak by mě

nepřekvapilo, kdyby na to nasadil své lidi, kteří v tichosti hledají vraha. Rozhodně doufám, že toho chlapa dostaneme dřív my. Protože kdyby ho Ozmianovi lidi našli jako první, obávám se, že by pachatel zmizel a my bychom případ nikdy neobjasnili.“

„Netruchlí?“

„Jasně že truchlí. Po svém. Jestli se jeho osobní život trochu podobá pracovnímu, připadá mi, že místo projevu žalu najde pachatele, stáhne ho zaživa z kůže, z té pak udělá kravatu a oběsí ho na ní.“

Singleton sebou trhl, znovu se napil. „Miliardářská domobrana. Panebože, chraň nás.“ Pohlédl na D'Agostu. „Nějaká souvislost s otcovými obchodními zájmy? Však víte, zabít dceru, aby se pomstili papírkovi?“

„Zabýváme se tím. Má na krku hromadu žalob, pohrůzek smrti dostal už víc než dost. Tihle lidi, co se vyšvihli v souvislosti s internetovou bublinou, jsou jako Vikingové.“

Singleton zabručel a několik minut jen mlčky seděli a přemýšleli. Takhle zvládal Singleton případy vždycky: sezením dlouho do noci, když byl všude klid a oni mohli jen v klidu dumat. Právě proto byl tak dobrý policajt a skvělý šéf. Nakonec poposedl. „Znáte toho Harrimana z *Postu*, co slídí, vyptává se, obtěžuje mé lidi? Je dobrý?“

„Je to kokot, ale skvělý novinář.“

„To je špatné. Protože tenhle případ je velký už tak a tímhle se ještě pořádně nafukuje.“

„Jo.“

„A co FBI? O co jim jde – a jak přišli na to, že jde o federální případ?“

„S nimi spolupracovat umím – žádné strachy.“

„To rád slyším.“ Singleton vstal. „Vinnie, vedete si skvěle. Vydržte. Když byste něco potřeboval, kupříkladu někomu svižně nakopat zadek, dejte mi vědět.“

„Jasná věc, kapitáne.“

Singleton odešel. D'Agosta hodil s lítostí prázdnou plechovku od piva do smetí a vrátil se k nekonečné, nudné videonahrávce.

7

PORUČÍK D'AGOSTA ZAPARKOVAL POLICEJNÍ AUTO v ohraničeném prostoru před domem. Vystoupil, na druhé straně se z auta vynořil jeho parťák seržant Curry. D'Agosta si chvilku prohlížel dům z růžové žuly, stojící uprostřed tichého bloku budov mezi Second a Third Avenue, lemovaného holými jinany dvoulaťnými. Oběť jménem Cantucci byla mafiánským právníkem toho nejhoršího druhu, kluzkým jako úhoř. Měli ho na mušce už dvě desítky let, několikrát stál před porotou – a nikdy se jim nepodařilo připravit ho o členství v advokátní komoře. Byl jedním z nedotknutelných.

Jenomže teď se ho někdo dotknul – a pořádně. A D'Agosta se v duchu ptal, jak se sakra vrahovi podařilo proniknout obrovským bezpečnostním systémem domu.

Potřásl hlavou a vydal se tmou prosincového večera k domovním dveřím. Curry mu je podržel otevřené a D'Agosta vstoupil do foyer a rozhlédl se. Byl to náramný dům, plný vzácných starožitností, obrazů a perských koberců. Zachytil slabý pach různých chemikálií a rozpouštědel, používaných forezním týmem CSU. Ten už ale práci dokončil, a tak si nemusel brát obvyklé návleky, pokrývku hlavy a ochranný úbor, čemuž byl D'Agosta rád, když vdechl dusivý vzduch domu, jehož ocelové okenice byly dosud zavřené.

„Můžeme to tu projít, pane?“ zeptal se Curry.

„Kde je bezpečnostní konzultant? Měl tu na mě čekat.“

Z šera se vynořil muž, malý bělovlasý Afroameričan v modrém obleku, s vážným a důstojným držením těla. Údajně patřil ke špičkovým expertům na elektronické zabezpečení ve městě a D'Agostu překvapilo, že vypadá nejmíň na sedmdesát.

Specialista mu podal chladnou ruku. „Jack Marvin,“ představil se hlubokým hlasem kazatele.

„Poručík D'Agosta. Tak povídejte, pane Marvine – jak se ten hajzl dostal přes tenhle miliónový bezpečnostní systém?“

Marvin se d'ábelsky zachechtal. „Velice chytře. Přejete si prohlídku s výborným výkladem?“

„Jasně.“

Marvin vykročil rázně centrální chodbou. D'Agosta a Curry ho následovali. D'Agosta se v duchu ptal, proč se sakra Pendergast nedostavil, když ho o to žádal. Tohle byl přesně ten druh případu, jaké ho fascinovaly, a vzhledem k soupeření Newyorského policejního sboru a FBI se D'Agosta domníval, že prokazuje agentovi službu, když ho sem pozve. Jenomže na druhé straně, Pendergast až dosud jevil o případ pramalý zájem – stačilo si vzpomenout, jak se zdráhal navštívit Ozmiana.

„V tomhle domě,“ Marvin ustavičně pohyboval rukama, „máme bezpečnostní systém Sharps & Gund. Sharps & Gund je víc než umělecké dílo, nic lepšího neexistuje. Upřednostňují ho naftoví magnáti z Perského zálivu i ruští oligarchové.“ Zastavil se. „Po domě je rozmístěno pětadvacet kamer. Jedna tam...“ ukázal do horního rohu, „tam, tam a tam.“ Hbitě ukazoval prstem. „Každý čtvereční centimetr je pokrytý.“

Zastavil se a otáčel, máchal rukama kolem sebe jako turistický průvodce v nějakém historickém sídle. „A tady máme fotoelektrický plot neboli infračervenou závoru s pohybovými detektory v rozích, tam nahoře a tady.“

Gestem obsáhl dveře výtahu a stiskl tlačítko. „Srdce systému je na půdě, v pancéřované skřínce.“

Výtah je s hučením vyvezl do čtvrtého patra a dveře se znovu otevřely. Marvin vystoupil jako první. „Kamery tady, tady a tamhle. Další infračervené paprsky, detektory pohybu, tlakové senzory v podlaze. Ložnice je tam za těmi dveřmi.“

Otočil se na patě. „Domovní dveře a všechna okna jsou opatřené alarmem a při západu slunce se dům neprodyšně uzavře ocelovými okenicemi.“

System je mnohonásobný. Za normálních okolností je napojený na domácí přívod elektřiny, ale jsou tu dva nezávislé rezervní zdroje, generátor a soustava bezúdržbových lodních akumulátorů. Má tři na sobě nezávislé metody hlášení živým pohotovostním operátorům: telefonicky přes pevnou linku, znovu mobilním spojením, a ještě jednou po satelitním telefonu. I kdyby se nic nedělo, systém je konstruovaný tak, aby každou hodinu vysílal signál, že je všechno v pořádku.“

D'Agosta tlumeně hvízdal. Nemohl se dočkat, až uslyší, jak byl systém překonán.

„Systém hlásí veškeré anomálie. Pokud dochází baterie, hlásí to. Výpadek proudu, hlásí to. Narušení mobilního signálu, hlásí to. Zásah blesku, přepětí, když si pavouk udělá pavučinu na infračerveném detektoru, všechno hlásí. Sharps & Gund má vlastní bezpečnostní týmy, které vyšle v případě, že by byla policie pomalá nebo někde uvízla.“

„To působí neproniknutelně.“

„Vidíte, že ano? Ale jako všechno, co zkonstruuje člověk, čirou náhodou to taky má svou Achillovu patu.“

D'Agostu už unavovalo postávat v temné chodbě. Na jejím konci lákal elegantní obývací pokoj s pohodlnými křesly a on byl už mnoho hodin na nohou po necelých devadesáti minutách spánku. „Můžeme?“ pokynul rukou.

„Měl jsem v plánu odvést vás na půdu. Tady jsou schody.“

D'Agosta a Curry následovali svižného mužíka po úzkém schodišti na nízkou půdu. Když Marvin rozsvítil, D'Agosta uviděl prostor plný prachu a páchnoucí zatuchlinou. Vzduch tu byl dusivý a museli se přikrčit.

„Tamhle,“ ukázal Marvin na objemnou, zjevně novou kovovou skříňku s otevřenými dveřmi. „To je centrální ovládání bezpečnostního systému. Jde v podstatě o velký sejf. Není se jak do něj dostat, pokud nemáte kód – a náš pachatel kód neměl.“

„Tak jak se dostal dovnitř?“

„Trojský kůň.“

„Což znamená?“

„Systém Sharps & Gund je známý tím, že je neprostupný pro internetový hacking. Toho dosahují tím, že částečně izolují každý bezpečnostní systém od internetu. Data se nedají přenášet do systému, nikdy. Ani hlavní kancelář Sharps & Gund nemůže vysílat data do bezpečnostního

systemu. Bezpečnostní systém je zkonstruovaný tak, aby vysílal data jen jedním směrem: *ven*. Hackeři se do něj na dálku nedostanou.“

„Co když je tedy třeba systém aktualizovat nebo resetovat?“

„Servisní technik se musí fyzicky dostavit až na místo, otevřít sejf kódem, který nemá ani majitel – nemá ho ani ten *technik*, vytvoří ho program nahodilých čísel v hlavní úřadovně a ústně se předá technikovi, až když je na místě – a zanesou nová data do systému manuálně.“

D'Agosta přešlápl a snažil se nepraštit hlavou o strop. V koutě uviděl pár lesklých krysích oček, která se na něj upírala. I v domě za dvacet milionů dolarů máte krysy. Přál si, aby si Marvin pospíšil a šel k věci.

„No dobře, tak jak to pachatel všechno obešel?“

„První věc udělal před několika dny. Z ulice před domem použil blokovací zařízení, kterým přerušil hodinová hlášení z mobilu, že je všechno v pořádku. To mohl provést ze zaparkovaného auta s celkem lacinou elektromagnetickou rušičkou. Jen pár nahodilých rušivých impulzů, které několikrát zablokovaly mobilní signál. Firmu Sharps & Gund to dovedlo k mylné domněnce, že se jednotka porouchala a je třeba ji vyměnit. Vyslali tedy dva muže – vždycky jsou dva – s novou jednotkou. Za normálních okolností zaparkují ve druhém pruhu a jeden chlapík zůstane v dodávce. Ale váš pachatel pomocí dvou dopravních kuželů vytvořil pro dodávku skutečně pohodlné místo k parkování. Hned naproti přes ulici. Velice lákavé. Takže tam zaparkovali a oba šli do domu, přičemž nechali dodávku asi tři minuty bez dozoru.“

„Na tohle všechno jste přišel?“

„No jasně.“

D'Agosta uznale kývl.

„Váš vetřelec se vloupe do nákladáku, popadne mobilní přístroj, vymění SD kartu za jinou s malwarem a dá ji zpátky. Opraváři se vrátí, seberou svoje věci, jdou do domu, otevřou nedobytný sejf pomocí kódu, který dostanou z domovské úřadovny, instalují nový mobilní přístroj a odejdou. Pak se malware stáhne do systému a ovládne ho. *Totálně*. Ten zatracený malware vašemu vrahovi odemkl domovní dveře a pak za ním zamkl. Vypnul telefony. Vypnul infračervené paprsky a detektory pohybu a tlakové senzory, zatímco kamery vnitřního okruhu nechal fungovat. Dokonce i odemkl sejf, aby si pachatel při odchodu mohl vzít harddisky.“